

עת"א 2981/06 - אהרון אוחב ציון, נגד ועדת השחרורים, מדינת ישראל - היועץ המשפטי לממשלה

בית המשפט המחוזי בנצרת שבתו כבית-משפט לעניינים מנהליים

עת"א 17-06-1981 אוחב ציון(אסיר) נ' שרות בתי הסוהר-מחלקה האסיר - זימונים ואח'

בפני	כבוד השופט יונתן אברהם - אב"ד
	כבוד השופט ג'ורג' איזולאי
	כבוד השופט חנן סבאג
<u>העוטר</u>	אהרון אוחב ציון, (אסיר)
	עו"י ב"ד עוז דוד יפתח
נ ג ד	1. ועדת השחרורים
	2. מדינת ישראל - היועץ המשפטי לממשלה

עתרה כנגד החלטת ועדת השחרורים בכלא צלמון מיום 29.5.17 בראשות כבוד השופט בדים אביה הבר, חברי הוועדה אליו סבו ויהודה מלוא וכן נציגת שב"ס, סג"ד הילה בר גל שורץ, אשר דחתה את בקשת העותר לשחרור על תנאי.

פסק דין

כבוד השופט יונתן אברהם - אב"ד

בקע

עמוד 1

כל הזכויות שמורות לאתר פסק דין - verdicts.co.il

העותר שפט למאסר Shi (מאסר ראשון רוצה בעבודות שרוט), למשך 3.5 שנים בגין עבירות של מירמה, זיווג, החזקת מקומם להימורים, קבלת נכסים שהושנו בפשע, וכן עבירות על פקודת מס הכנסת ומע"מ. בגין הדין הוטל על העותר גם קנס בסך חצי מיליון LN, או 15 חדשי מאסר תMORETO.

מועד שחרורו המלא של העותר יחול ביום 01/08/18. בהגעה מועד שני שלישים מסמסרו ביום 04/06, הגיע העותר בבקשתו לשחרור על תנאי, זאת לאחר שערר בתקופת כליאתו הлик טיפולי שימושי (כך לפי דוחות גורמי הטיפול) וכן לאחר שהוכנה עבורו תכנית שיקום בקהילה של הרשות לשיקום האסרי.

ביום 23/04/17 התקנסה ועדת השחרורים לדון בבקשת העותר לשחרור מוקדם. הדיון נדחה פעמיים מסיבות שונות. לבסוף, דחתה ועדת השחרורים את הבקשה.

ביום 17/05/17 נדונה עתירה העותר נגד החלטת הוועדה הנ"ל. בפסק דין שניינו ע"י בית משפט זה, הוחלט להחזיר את הדין לוועדה על מנת שתאפשר לעותר לטען בפני ההחלטה המודיעיני על יסוד פרפרזה נכונה של המידע הנ"ל וכן כן על מנת שתתייחס ב恰ולתה גם לטיעוני הצדדים באישור לאי תשלום הקנס שהוטל על העותר.

ביום 29/05/17 התקיים בפני ועדת השחרורים הדיון המוחודש בעניינו של העותר. גם הפעם נדחתה בבקשתו וזאת לאחר שהצדדים השלימו טיעונים בפני הוועדה.

ועדת השחרורים ייימה כי שבה ובדקאה את המידע המודיעיני שהובא בפניה והגעה למסקנה, על אף הטיעון לאחר שנייני הפרפרזה, כי יש במידע המודיעיני כדי לקבוע שישחרור העותר עלול לסכן את שלום הציבור.

כמו כן צינה הוועדה כי בדקה את עניין אי תשלום הקנס וכי לא קיים העותר את המוטל עליו בגין הדין בעניין זה. עוד ציינה כי האזכור הראשון ל乾坤 עללה ביום 01/07/17.

כמו כן צינה הוועדה כי אין היא מאמצת את דעתו של ב"כ העותר לפיה אסור היה לעותר לשלם את הקנס לאחר שהגיש בקשה לפשיטת רמל. הוועדה סקרה כי היה על העותר להצהיר (בהליך הפש"ר שנתקט) מידית על כך שתליין ועומד נגדו乾坤 כספי בסכום של 500,000 LN, דבר שלא מעשה על ידו.

בשל הנימוקים הנ"ל דחתה הוועדה בשנית את בקשה השחרור על תנאי. מכאן העתרה בפנינו.

טענת העותר

בטיעונו בפנינו הדגש ב"כ העותר את הликטיפולי המשמעותי שעבר העותר, את הרכבת גורמי הטיפול בדבר הפקחת מסוכנותם, והמלצותם לשחרורו על תנאי.

ב"כ העותר טען כי לא יעלה על הדעת שرك בשל כך שקיים מאין דהוא המעניין לפגוע בעותר, מידחה בבקשת העותר לשחרור על תנאי. לטענתו, בית המשפט העליון קבע כי תפקוד המשטר הוא להן על הציבור, וכן לתת משקל לקיים של איזומים על שלום העותר, בזיקה לשחרורו על תנאי. כן טען כי עדמת המשטרה בהציג המידע הנ"ל לקיים של חשש לפגיעה בעותר, אינה מתייחסת עם הסכמתה, פעם אחר פעם, להזאת העותר לחופשות של 72 שעות, תוך הגבלה אחת בלבד והיא, שלא יצא ממקום מגורי.

לענין乾坤 טען ב"כ העותר כי הוועדה לא הציגה דעתה ברורה ולא באה בהחלטתה אמרה, האם בשל אי תשלום הקנס מגייע או לא מגיע לעותר לשחרור על תנאי.

לטענתו, אין להשות במקורה乾坤 של אי תשלום פיצויים לקרבן עבירת מירמה, זאת, מושם שעל אי תשלום乾坤 יש חילוף מאסר. ב"כ העותר הביע תמייהה, מדוע לא הופעל חילוף המאסר בחולף המועד אחרון לתשלומי. 30/05/13

לטענתו, ביום 23/04/13, לפני המועד לתשלום乾坤, הגיע העותר בבקשת פשיטת רגל ומרגע הגשתה, אסור היה לעותר לשלם את乾坤 משום שבכך היה מבצע העדפת נושא בנגד חוק.

כן טען ב"כ העותר כי מיום מעצרו של העותר בשנת 2002, הוטל צו עיקול ותפיסה על כל רכשו ונכסיו. עוד טען כי עפ"י הדין, יש לצו הכנים שהוצאה כנגד העותר השלוות (על אף שה乾坤, שהינו חוב בר תביעה בהליך פשיטת الرجل, אינו חוב עליו יחול צו הפטר ככל שיינתק), שכן, בשל צו הכנים, לא ניתן להפעיל את חילוף המאסר הנ"ל.

לטענת העותר הוא נעשן פעמים, פעם בשל כך כי לא הוא יכול לקבל לשחרור מוקדם, עקב איסור תשלום乾坤 ופעם נוספת בשל כך שנמננו ממנו להמיר את חילוף乾坤 במאסר.

עוד טען בפנינו ב"כ העותר כי כל רכשו של העותר עוקל ונטרף וכי הנאמן בפשיטת الرجل, מוכר את הרכוש הנ"ל וחילק מן התמורה ישותם עבור乾坤 (לא הוציאו בפנינו אסמכתאות או נתנו לבני נכסים שנטפסו או שווים).

לטענת ב"כ העותר, בשל כך רכשו הנ"ל נתפס, גם לא עללה בידו לשלם את乾坤 במהלך התקופה שניתנה לו לשולם ועוד לדחילת הליך פשיטת الرجل.

כן הינה להחלטת ושר 64888/01/17 ר.ת. נ. מ"י (ימים 05/06/17) וטען כי גם שם לא שילם האסיר את乾坤 ולמרות זאת הוא שוחרר על תנאי. ב"כ העותר מצא לכך כי בראש הרכב ועדת השחרורים בעניין תושבה הנ"ל ישב גם כן היושב בראש הרכב ועדת השחרורים שנתנה החלטה מושא העתרה דן.

תשובה המשיבה

ב"כ המשיבה ביקשה לדוחות העתירה.

בתשובה לטענה כי העותר נעשן פעמים, המשיבה ב"כ המשיבה, כי העותר מבקש ליהנות באופן כפול: גם לא לשלם את乾坤 משך שנה שלמה, שבה יכול לשלם לו, וגם, ככל שתתקבל בבקשתו לפשיטת רגל, ישלם לו למדינה כספים חלקית בהליך הפש"ר, המשיבה לא תוכל למשם את חילוף המאסר.

כמו כן טענה לחוסר תום לב מצדו של העותר בהליך הפש"ר.

לטענתה, עת הגיע את בקשתו לפשיטת רגל, לא גילה העותר לבית המשפט כי קיים כנגדו乾坤 הנ"ל.

בכך, מנע מהמדינה כמשיבה באותו הликטיפולי, לשקל את השיקולים הנכונים, לרבות להגביל תגובה גם בעניין זה באותו הликטיפול.

היא היפנתה בעניין זה לתיק פש"ר 376/01 בעניין **מזרחי** וכן לתיק אזרחי 06/1836, שבהם נאמר כי בין יתר הבדיקות שבודק בית המשפט לפני הכרזה על פשיטת רגל, נבדק גם עניין תום הלב ובמיוחד אם חלק מן החובות של מבחן פשיטת הרגל, הינט חובות שנולדו בעבירה.

נטען כי מדובר בשיקול ממשמעותי אם להכריז על העוטר כפושט רגל.

כן טענה בעניין זה כי העוטר המטען את מרבית התקופה שניתנה לו לתשלום הקנס וכחדש לפני תום אותה התקופה, הגיש את הבקשה לפשיטת רגל, כאמור מבל' להזכיר את הקנס.

לטענה, בצדק החוזר הדיון לועדה על ידי בית המשפט בהליך הקודם בעניינו של העוטר, על מנת שתשקל גם את עניין הקנס.

באשר לטענת העוטר, כי הועודה לא אמרה אמירה ברורה בנוגע לקס, השיבה כי הועודה צינה שלא השתכנע מהניסיוקים הארוכים של ב"כ העוטר אשר נטענו במשך שני דיונים וכי הבין כי היא דוחה את טענותיו בעניין זה.

באשר למידע המודיעיני, שבה וטענה כי העוטר מלמד כי העוטר מעמיד את הציבור בסכנה, שכן, על אף שמדובר בכוונות פגיעה מצד אחרים כלפי העוטר, עדים אנו לקרים רבים שבהם במהלך סכסוך בין ערביים, מתפתח אירוע של ניסיון פגיעה בעברין על ידי עבריין אחר, אשר במהלךו מוצאים את מותם, או למצער נפצעים, אזרחים תמיימים.

לטענה, בעניין זה אין להתערב בהחלטת הועודה, שכן, הסכנה לציבור עולה מן המידע.

עוד טענה בתשובה לטענת העוטר כי המשטרת לא התנגדה ליציאה לחופשות, אולם יש להבחן בין חופשה של 72 שעות בה נמצא האסיר בתנאים מגבלים, לעומת שחרור מוקדם שבו הוא מתהלך חופשי כל הזמן על כל המשטמע מכך.

דין והכרעה

סעיף 3 לחוק שחרור על תנאי מאסר, התשס"א - 2001 (להלן: "**חוק שחרור על תנאי**"), קובע כי טרם תורה ועדת השחרורים על שחרורו של אסיר על תנאי, תזודה הועדה כי האסיר ראוי לשחרור וכי לא יהא בשחרורו כדי לסכן את הציבור.

סעיף 9 לחוק שחרור על תנאי מונה 3 סוגי שיקולים עיקריים שעל הועדה לשקל וهم:

.א. המ██וכנות הנשקפת לציבור מן האסיר.

.ב. סיכון שיקומו של האסיר.

ג. התנהגות האסיר במהלך כליאתו.

ברע"ב 9837/03 **רחמים גרשיה נ. ועדת השחרורים** (04/01/20) נקבע, כי המסוכנות היא שיקול מרכזי וראשון במעלה בהחלטתה של ועדת השחרורים אם ראוי אסיר לשחרור על תנאי.

סעיף 9 הנ"ל לחוק שחרור על תנאי, מורה לועדה להביא בחשבון בין שיקוליה הנ"ל, במסגרת תת סעיף 9 (1), גם:

"**9 (1) ... קנס או פיצוי לפי סעיף 77 לחוק העונשין שהוא חייב בהם בגין הדין כאמור, האם שילם
ואם לא שילם - הסיבות לכך ...**" (ההדגשות בקן שלוי - י.א.).

בhalca הפסוקה הדגישה בת המשפט כי בעת בחינת סיכוי ולהיליך שיקומו של אסיר, אשר הורשע בעבירות מרמה, חלק חשוב מהליך שיקומו הינו תשלום פיצויו כאמור על חריטה כנה שקיבל על עצמו לאחר שפגע בקורבןותו הנ"ל.

יעיון בסעיף 9 (1) לחוק שחרור על תנאי המפורט לעיל, מלמד כי לעניין השיקולים שיש לשקלול, העמיד המחוקק את הकנס באותו מעמד של הפיצוי.

אכן, אין גם מקום לקבוע סטנדרטים שונים בנוגע לשני הפריטים הנ"ל, שכן, הפיצוי נקבע בדרך כלל מקום בו בוצעה עבירת המarma כלפי פרט או פרטים כלשהם ספציפיים בתחום החברה.

הकנס אמן ממשולם לkopft הציבורית, אך הוא מהו סוג של גמול לציבור, דומה לפיצוי היחיד, מקום בו העבירות שנעברו, כמו גם במקרה דנן, הן עבירות מרמה בהיקף עצום, שפגעו הציבור רחוב ולא ספציפי.

אזכיר כי במקרה דנן, בין שלל העבירות בהן הורשע העוטר, מצויה גם עבירות של התchmodoot מתשלום מס בגין העולה על 10,000,000 ₪.

מכאן שאלת השאלה אם שילם העוטר את הকנס או את חלקו, אם לאו, ומהן הסיבות בגין לא שילם את הকנס ככל שלא שילמו, יש לשקלול באותו אופן בו בוחנים שאלות אלה לגבי תשלום פיצויו שנקבע בגין דין.

לעתור דין ניתנה אפשרות תשלום את הוקנס משך שנה שלמה מעת גזר הדין, 12/05/30 עד ליום 13/05/30.
אין חולק כי במהלך כל תקופה זו, לא שילם העוטר את הוקנס.

אכן מדובר בקנס בסכום גבוה שניתן להבין שיש קושי תשלום באופן חד פעמי.

יחד עם זאת, כלל לא נטען בפניינו וגם לא הוצאה בפניינו ראייה לכך כי העוטר פנה בבקשתו למרכז לגבית אגרות וקנסות,

לאפשר לו לשלם בשיעורים חלק מן הכנס, אףלו חלק קטן, טרם שביקש להיות מוכרז כפושט רgel בחודש 04/2013.

בנסיבות אלו ובשלב זה, לגבי התקופה מיום גזר דין ועד חודש 04/2013, ניתן לקבוע כי העותר לא שילם את הכנס ולא הראה גם שעשה מאמץ כלשהו על מנת לשלם חלק ממנו.

בחודש 04/2013 הגיע העותר בקשה להכריזו כפושט רgel.

ברור לחדוטין, כי הגשת בקשה שכזו אינה מלמדת על מאמץ לשלם את הכנס, אלא על מאמץ שלא לשלםו. למעשה בהגשת הבקשה לפש"ר יציר העותר עצמו "**מניעה**" משפטית לתשלום הכנס או חלקו ממנה.

תמייה נוספת למסקנה זו מתקיימת מחדלו של העותר מהודיע לבית המשפט בעת שיזם את הילך הפש"ר הנ"ל, כי עומד נגדו קנס פלילי בסך של 500,000 ₪.

לא יהיה מיותר לציין כי על קיומו של קנס זה, דיווח העותר לבית המשפט הנ"ל **רק 4 שנים מאוחר יותר**, ביום 17/03/2012, עת הגיע לבית המשפט הנ"ל **"בקשה לצירוף תיק, לכלול הכנס בתיק הפש"ר".**

באותה בקשה בסעיף 6, טען העותר כי על פי גזר הדין הפלילי ניתנה לו אורך של שנה לתשלום הכנס, היינו עד ל- 13/05/2013, **"ובטרם חלוף התקופה, החיב הגיש בתאריך 24/04/13 בקשה להכרזה כפושט רgel וכן לא תשלום הכנס"** (ההדגשה בקוו אינה במקור - י.א.).

הלכה ידועה היא כי על המבוקש מבית המשפט להכריז עליו כפושט רgel, לבוא לבית המשפט בידים נקיות ובתום לב, ולפרוס בפניו את כל מהסכת העובדתית הנו לגבי התקופה של יצירת החובות והן לגבי התקופה שלאחריה בה התגלתה לו חקלות פרעונם. בעניין זה ראה ע"א 7994/08 בעניין **דוד גוטמן נגד כונס הנכסים הרשמי** (11/02/01).

על העותר לא ניתן לומר שכך נוהג, שכן, הסטייה מבית המשפט שם, את קיומו של החוב, קיבל צו כניסה נכיסים שנייתן שעה שבית המשפט הנ"ל לא ידע על קיומו של הכנס (ויתכן שלו ידע, היה שוקל אחרת בעניין צו הכניסה), ועתה מתלה העותר בהילך הפש"ר ובציו הכניסה שניית כامتלה חוקית המונעת ממנו תשלום הכנס.

קשה גם לקבל את הטענה כי עקב לכך שהוטל עיקול על נכסיו הרשומים של העותר, לא היה באפשרותו לשלם את הכנס.

עברית המשטיר את פעולותיו שליטוניות החוק, ניתן להניח לגבי הנהחה מבוססת שאיננו מחזיק את כספיו הנזילים בחשבונות בנק, שם ניתן יהיה בנקל להיוודע לקוים ולעקלם.

ازicher, הנトル להוכיח כי אסיר המבוקש להשתחרר על תנאי הינו ראוי לשחרור, מוטל על האסיר, העותר במקרה דנן. נטל זה משתרע גם על האמור לעיל.

דומני כי נכון המפורט לעיל, לא הרם העותר את הנטול הנ"ל ועל כן התוצאה אליה הגיעו הועדה, גם אם לא נימקה את מסקנתה באופן המפורט לעיל, אלא בקצרה, היא תוצאה נכונה. הינו, כי העותר לא הוכיח שהוא ראוי לשחרור.

תמייה נוספת לעניין זה, ניתן למצוא גם בנסיבות הועדה באשר לחומר המודיעיני.

כמפורט לעיל, ברקע לפסק דין זה, בפני הועדה ואף בפניו הוצג חומר מודיעיני המלמד על חשש לפגיעה בעוטר מצד גורמים בעולם העברייני.

חשש זה יש לו זיקה לאיורים נשוא כתוב האישום בו הורשע העותר.

אין מדובר בחשש שפג בנסיבות זמן מסוימת אלא בחשש הקאים ועומד.

אכן העותר יצא לחופשות בנזות 72 שעות, אולי כפי שטעה ב"כ המדינה, מדובר בחופשות בהן רותק העותר למקום גיאוגרפי מסוים (בתו) ועל רקע זה ניתן להבין את הסכם משטרת ישראל ליציאתו לאותן חופשות.

לא כך הדבר כאשר מדובר בשחרור מוקדם של מעל שנה, במהלך אותה שנה רשיי הוא להגיע למקוםות שונים ואך לעבוד במקום עבודתה.

ברור כי במצב זה בו מתהלך העותר במקומות שונים הציבור, הסכנה לה חשוף הציבור, בשיקה לכוננות הפגיעה בו ע"י גורמים עבריניים, היא גדולה הרבה יותר מאשר מקום בו מרותק העותר במהלך חופשה בת מספר ימים למקום מגוריו.

ניתן לומר במונחי המשפט המינרלי, כי שלילת חופשה בנسبות דנן, במקרה שבו מרותק העותר לבתו, לא תעמוד ב מבחן המידתיות, שעה שאירועות קיבלת שחרור על תנאי, שעה שהעותר אינו מרותק למקום גיאוגרפי ספציפי, תעמוד בודדות בבחן שכזה מן הטעמים הנ"ל.

ב"כ העותר ביקש כי נלמד לעניינו של העותר מעניינו של אסיר אחר שענינו נדון בוש"ר 64888/01/17 בעניין **מ.ת. נגד מדינת ישראל** (מיום 17/06/05).

לטענתו, גם שם מדובר היה בעברין מרמה אשר היו לגבי מידעים חסויים וגם הוא, כפי שציינה הועדה, היה עברין מאויים שבעניין צינה הועדה כי מדובר בעיקר בעקבות חשש לשלומו של האסיר עצמו אך אין היא פוסלת אפשרות כי חשש זה עלול להיות גם לגבי הציבור.

עיוון בהחלטת הועדה בעניינו של האסיר הנ"ל, מלמד כי נסיבותו שונות.

ראשית, תקופת המאסר של אותו אסיר קצרה מזו של העותר דנן.

ניכר גם כי היקף העבירות שuber וחומרתן, פחות מallow של העותר דנן.

באשר ל开会 שהייתה על אותו אסיר לשלם, נאמר כי מדובר ב开会 שנפרס לשיעורים וכי מועד התשלום הראשון נועד להיות 17/09/01, הינו טרם הגיע כלל, ולא כמו במקרה דנן, שבו, במועד הדיון בועדה, החלף כבר מועד תשלום ה开会.

באשר למסוכנות לציבור, עיון באוותה החלטה מלמד כי אכן הוועדה לא פסלה באותו מקרה שהחשש לפגיעה בעוטר יכול להיות גם לגבי הציבור, ברם, סבורי כי גם אם שגתה הוועדה באותו מקרה ועקב שגיאתה זו נחשה הציבור לסייעו הכרוך בפגיעה בעוטר עצמו, אין מקום להנzieח שגיאת זו גם במקרה דן.

העוטר אינו רשאי לטעון כי עמדת המדינה מפללה אותו לרעה ביחס לאותו מקרה, שכן, עמדת המדינה כמשיבה באוותה הליך היהת גם כן, כי אין להורות עלשחרור האסיר שם.

מכל הטעמים שפורטו לעיל, אם תישמע דעתך, וכך אף אמלץ' לחברך, תידחה העטירה.

יונתן אברהם, שופט
[אב"ד]

כבוד השופט ג'ורג' אוזלאי

מסכים.

ג'ורג' אוזלאי, שופט

כבוד השופט חנן סבאג

מסכים.

חנן סבאג, שופט

סוף דבר

הוחלטפה אחד, לדחות את העטירה כאמור בנסיבות דעתו של כב' הש' י. אברהם.

המציאות תמציא העתק פסק הדין לצדים.

ניתן היום, כ"ה סיון תשע"ז, 19 יוני 2017, בהעדר הצדדים.

חנה סבאג, שופט

נו'רג' אחולאי, שופט

יונתן אברהם, שופט
[אב"ד]